

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 253/2010-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť B. B., P., zastúpeného advokátom JUDr. J. V., P., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 20/2003 a jeho rozsudkom z 8. februára 2007 a postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 122/2007 a jeho rozsudkom z 27. februára 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júla 2008 (po doplnení 21. mája 2010) doručená sťažnosť B. B., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. V., P., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 20/2003 a jeho rozsudkom z 8. februára 2007 a postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 122/2007 a jeho rozsudkom z 27. februára 2008.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že návrhom z 24. januára 2003 sa na okresnom súde domáhal náhrady za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti v súvislosti s priznanou chorobou z povolania. Podľa jeho vyjadrenia o návrhu rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 12 C 20/2003-163 z 8. februára 2007 tak, že ho zamietol. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 5 Co 122/2007-188 z 27. februára 2008 tak, že napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že proti rozsudku krajského súdu podal 4. júna 2008 dovolanie. V tejto súvislosti dodal: *„Ako z dovolacej otázky vyplýva, je súdu známa bežná a zaužívaná prax odporcu a vedľajšieho účastníka pri výpočte straty na zárobku po skončení PN v období, za ktoré si svoj nárok uplatňujem, pričom v rámci tejto praxe v žiadnom prípade sa nezapočítaval posledný dosahovaný zárobok ako zárobok fiktívny, ale pokiaľ sa fiktívny zárobok započítaval, tento bol vypočítaný ako 75% minimálnej mzdy stanovenej v príslušnom období a tu musím zdôrazniť, že táto suma je nižšia, než je suma, ktorú som poberal z titulu podpory v nezamestnanosti a ktorú som ako príjem započítaval ja pri výpočte svojho nároku.“*

Podľa názoru sťažovateľa okresný súd a krajský súd porušili jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 12 ods. 2 ústavy. Toto tvrdenie sťažovateľ odôvodnil takto:

„Je nesporné, že daný prípad treba posudzovať podľa zák. č. 65/1965 Zb., teda Zákonníka práce v znení platnom a účinnom do 31. 03. 2002, v ktorom bol nárok navrhovateľa upravený v § 195, podľa ktorého sa náhrada za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti poskytne po dobu 12 po sebe nasledujúcich mesiacov od vzniku nároku

zamestnancovi v takej výške, aby spolu s jeho zárobkom po pracovnom úraze alebo po zistení choroby z povolania s pripočítaním prípadného invalidného alebo čiastočného invalidného dôchodku poskytovaného z toho istého dôvodu sa rovnala jeho priemernému zárobku pred vznikom škody - vid' ods. 1 a po tomto období sa náhrada poskytuje do tzv. upraveného zárobku v zmysle ods. 2. ...

Za týchto pre mňa nepriaznivých okolností nemôže súd, ktorý má ochraňovať moje oprávnené záujmy, konštatovať, že je v súlade so zákonom započítavanie fiktívneho zárobku Sk 9.316,-, ktorý som v žiadnom prípade nemohol dosiahnuť v inom zamestnaní, keď som si ani žiadne zamestnanie nemohol nájsť, hoci toto som si hľadal sám, hľadal mi ho úrad práce a ako som vyššie uviedol hľadal mi ho aj odporca.

Skutočnosť, že na pracovnom trhu je minimum pracovných možností pre osoby so zmenenou pracovnou schopnosťou je všeobecne známa, je známa i súdom z ich rozhodovacej činnosti a ja som o tejto skutočnosti v konaní pred súdom predložil aj množstvo dôkazov o tom, že som si aj sám hľadal vhodné zamestnanie, avšak bezvýsledne.

V celom rozsahu sa pridrižiam svojho výpočtu náhrady za stratu na zárobku po skončení PN, ktorý som uviedol a špecifikoval v priebehu konania, ktorý považujem za správny a vypočítaný v súlade so zákonom a tieto sumy mi mali byť priznané aj s uplatneným príslušenstvom.

Považujem za nesporné, že prvostupňový i odvolací súd majú pochybnosti o správnosti svojich rozhodnutí, odôvodnenia rozsudkov sú nepresvedčivé a nepreskúmateľné a pochybnosti sú potvrdené aj pripustením dovolania a formulovaním dovolacej otázky...“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom by vyslovil:

„1. Právo B. B. na spravodlivé rozhodnutie veci podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo, aby nebol z dôvodu iného postavenia poškodzovaný a znevýhodňovaný podľa čl. 12 ods. 2 Ústavy SR v konaní vedenom na Okresnom súde v Prievidzi pod sp. zn. 12 C 20/2003 porušené bolo a to rozsudkami Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 08. 02. 2007 sp. zn. 12 C/20/2003-163 a Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27. 02. 2008 sp. zn. 5 Co/122/2007-188.

2. *Rozsudky Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 08. 02. 2007 sp. zn. 12 C/20/2003-163 a Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27. 02. 2008 sp. zn. 5 Co/122/2007-188 sa zrušujú.*

3. *Okresný súd v Prievidzi a Krajský súd v Trenčíne sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne B. B. z titulu primeraného finančného zadosťučinenia Sk 150.000,- slovom: jednostopäťdesiatisíc a nahradiť mu trovy právneho zastúpenia v sume Sk 12.709,20 (slovom: dvanásťtisíc sedemstodevät korún slovenských dvadsať hal.) k rukám advokáta JUDr. J. V. na účet č... do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“*

Sťažovateľ sa v sťažnosti domáhal aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 150 000 Sk.

Dňa 21. mája 2010 bolo ústavnému súdu doručené doplnenie sťažnosti, prílohou ktorej bolo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 161/2008 z 10. marca 2010. Týmto rozhodnutím najvyšší súd v rámci dovolacieho konania zrušil rozsudok krajského súdu sp. zn. 5 Co 122/2007 z 27. februára 2008 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V súvislosti s uvedeným sťažovateľ vyslovil, že zrušením rozsudku krajského súdu „*sa stal bezpredmetným bod 2. návrhu petitu mojej sťažnosti zo dňa 10. 07. 2008 č. 407/489 a sťažnosť v tejto časti beriem späť a netrvám na nej*“.

Okrem toho sťažovateľ rozšíril petit sťažnosti o namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 20/2003 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 122/2007. V tejto súvislosti sťažovateľ vyslovil: „*Vychádzajúc zo zásady, že súd pozná právo, konštatujem, že Okresný súd v Prievidzi i Krajský súd v Trenčíne túto zásadu v predmetnom konaní porušili, keď súdy do dnešného dňa o mojom návrhu zo dňa 24. 01. 2003 nerozhodli, dochádza teda dlhodobo k porušovaniu môjho ústavného práva na rozhodnutie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. ... navrhujem mi priznať z titulu primeraného finančného zadosťučinenia sumu 10 000,00 EUR, pričom k zaplateniu tejto sumy navrhujem zaviazať spoločne a nerozdielne Okresný súd v Prievidzi a Krajský súd v Trenčíne.“*

K sťažnosti však sťažovateľ (zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) nepripojil žiadne dôkazy preukazujúce podanie sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 62 a násl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) predsedom tamojších súdov.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Pri prerokovaní časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 C 20/2003 z 8. februára 2007 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 122/2007 z 27. februára 2008, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné sudy.

Proti rozsudku okresného súdu mal sťažovateľ právo podať odvolanie, čo aj využil, pričom o odvolaní rozhodol krajský súd tak, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil, odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania a zároveň pripustil *„dovolanie vo veci na otázku, či je možné v prípade zistenia choroby z povolania pred rozviazaním pracovného pomeru a skončením pracovného pomeru z organizačných dôvodov započítavať pri výpočte straty na zárobku po skončení PN posledný zárobok poškodeného pred rozviazaním pracovného pomeru, ktorý dosahoval u zodpovedného zamestnávateľa, alebo či v prípade, že po rozviazaní pracovného pomeru je nezamestnaný a poberá dávky pred umiestnením do zamestnania, sa majú ako príjem tieto dávky započítavať alebo sa započíta 75% minimálnej mzdy, ako to robí vedľajší účastník i odporca v niektorých prípadoch a tiež následne potom, keď poškodený zamestnanec už nepoberá žiadne dávky a nemá žiadny príjem, či je možné zarátať 75% minimálnej mzdy, prípadne iný fiktívny zárobok a v akej výške“*.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Cdo 161/2008 z 10. marca 2010 tak, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Ústavný súd zastáva názor, že na preskúmanie rozsudku okresného súdu bol v prvom rade povolaný krajský súd a po pripustení dovolania na otázku, ktorú sťažovateľ v podobe

námietky porušenia svojho základného práva predostrel aj v sťažnosti doručenej ústavnému súdu, bola pred právomocou ústavného súdu na preskúmanie rozhodnutia odvolacieho súdu daná právomoc najvyššieho súdu. Ten poskytol ochranu sťažovateľovmu základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a v spojení s tým aj čl. 12 ods. 2 ústavy), keď napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením: *„Odvolací súd tým, ako vyslovil prípustnosť dovolania proti svojmu rozsudku, znemožnil preskúmanie správnosti riešenia otázky zásadného významu, ktorú mal pri pripúšťaní dovolania na mysli. So zreteľom na nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia v tejto časti (ktorá svedčí o existencii vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, na ktorú musel dovolací súd vziať zreteľ, i keď nebola v dovolaniach namietaná – vid' § 242 ods. 1 O. s. p.) neprichádzalo preto v dovolacom konaní do úvahy žiadne iné rozhodnutie, len zrušenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a vrátenie veci tomuto súdu na ďalšie konanie.“*

Vzhľadom na to, že právomoc krajského súdu vo vzťahu k preskúmaniu rozhodnutia okresného súdu a právomoc najvyššieho súdu vo vzťahu k preskúmaniu rozhodnutia odvolacieho súdu predchádza právomoci ústavného súdu, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07).

V doplnení sťažnosti, ktorá bola ústavnému súdu doručená 21. mája 2010, sťažovateľ vzal bod 2 petitu sťažnosti z 10. júla 2008 späť. V prípadoch, ak sťažovateľ vezme svoju sťažnosť späť, v súlade s § 54 zákona o ústavnom súde ústavný súd konanie zastaví. Za daných okolností však vznikla situácia, keď sťažovateľ vzal späť „časť“ sťažnosti, v rámci ktorej žiadal zrušiť napadnuté rozsudky okresného súdu a krajského súdu. V tejto súvislosti ústavný súd dáva do pozornosti čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 1, 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde, podľa ktorých sa zrušenie napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu a prípadné vrátenie mu veci na ďalšie konanie spája jedine s vyslovením porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy alebo medzinárodnej zmluvy a rozhoduje o tom aj bez návrhu. Keďže v danom prípade ústavný súd sťažnosť pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a s tým spojeného

namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy) odmietol, nemohol ani rozhodnúť o zrušení napadnutých rozhodnutí. Z uvedeného dôvodu sa potom späťvzatie sťažnosti z 10. júla 2008 v bode 2 petitu javí ako irelevantné, a tak aj rozhodovanie o zastavení konania v naznačenom rozsahu.

Sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy rozsudkami okresného súdu a krajského súdu. Keďže najvyšší súd vyhovel jeho námietke a zrušil rozhodnutie krajského súdu a prikázal mu vo veci konať, bolo bez ďalšieho právneho významu zaoberať sa otázkou možného porušenia zákazu diskriminácie už zrušeným rozhodnutím krajského súdu.

2. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 20/2003.

Sťažovateľ uplatnil námietku porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 20/2003 až v doplnení sťažnosti doručenej ústavnému súdu 21. mája 2010, pričom okrem konštatovania, že v konaní dochádza k neprimeraným a bezdôvodným prietahom, tieto námietky nijako nezdôvodnil.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (II. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05) sa ochrana základnému právu na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte dochádzalo, alebo porušenie v tom čase ešte trvá.

Okresný súd vo veci rozhodol ešte 8. februára 2007, toto rozhodnutie nebolo dosiaľ zrušené a vec mu nebola vrátená na ďalšie konanie. Po rozhodnutí vo veci samej a jeho doručení účastníkom konania sa spis na okresnom súde nachádzal len minimálnu dobu, a aj

to len v súvislosti s predložením spisu odvolaciemu súdu a dovolaciemu súdu, ako aj v súvislosti s doručovaním ich rozhodnutí účastníkom konania.

V nadväznosti na uvedené považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že sťažnosť pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 20/2003 bola na ústavnom súde uplatnená 21. mája 2010, teda potom, ako okresný súd vo veci meritórne rozhodol. V čase podania sťažnosti už okresný súd nebol oprávnený vo veci konať, nemohol ovplyvniť priebeh konania, a teda ani porušiť označené základné právo sťažovateľa, pretože vyhlásením rozsudku vo veci samej (8. februára 2007), jeho dorúčením účastníkom konania, ako aj vykonaním ďalších úkonov spojených s podaním odvolania a dovolania okresný súd vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľa. Ďalšie úkony alebo postupy už okresný súd v tomto štádiu nemohol vykonávať, a preto bolo treba vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila vyhlásením rozhodnutia vo veci samej, k čomu došlo pred vyše tromi rokmi pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Tento stav viedol ústavný súd so zreteľom na podstatu a účel základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy k záveru, že sťažnosť podaná proti okresnému súdu je zjavne neopodstatnená, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08).

Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že v súlade so svojou judikatúrou sťažnosť v tejto časti odmietol, ale aj napriek tomu ešte zisťoval, či sťažovateľ podal v priebehu konania vedeného na okresnom súde sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi tamojšieho súdu. Takáto skutočnosť však zistená nebola, čo tvorí dôvod aj na odmietnutie sťažnosti v tejto časti ako neprípustnej podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

3. Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 122/2007.

Ústavný súd zistil, že označené konanie bolo na krajskom súde vedené v období od 11. apríla 2007, keď okresný súd predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní proti prvostupňovému rozsudku z 8. februára 2007, do 9. mája 2008, keď krajský súd po rozhodnutí č. k. 5 Co 122/2007-188 z 27. februára 2008 vrátil spis okresnému súdu. V nastávajúcom období po doručení rozsudku krajského súdu účastníkom konania a po podaní dovolania sa spis od 16. júla 2008 do 1. apríla 2010 nachádzal na najvyššom súde, postup ktorého sťažovateľ nenamietal.

Vzhľadom na to, že najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Cdo 161/2008 z 10. marca 2010 zrušil rozsudok krajského súdu z 27. februára 2008 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, 13. apríla 2010 bol spis okresného súdu predložený krajskému súdu pre účely opätovného rozhodnutia o odvolaní proti prvostupňovému rozsudku. Odvolacie konanie je v súčasnej dobe na krajskom súde vedené pod sp. zn. 5 Co 115/2010.

Ak by ústavný súd pristúpil k prerokovaniu tejto časti sťažnosti vyslovene formálne a odvolávajúci sa na to, že sťažovateľ je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, musel by konštatovať, že konanie vedené na krajskom súde pod sp. zn. 5 Co 122/2007 prebiehalo v rokoch 2007 a 2008, a teda že v súčasnej dobe krajský súd v označenej veci nekoná. Ústavný súd však takýto prístup k prerokovaniu tejto časti sťažnosti nezvolil a prihliadol na to, že aj keď sťažovateľ neuviedol aktuálnu spisovú značku konania vedeného na krajskom súde (5 Co 115/2010), ide stále o jedno a to isté odvolacie konanie, predmetom ktorého je odvolanie proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 12 C 20/2003 z 8. februára 2007.

Ústavný súd v tomto prípade zistil, že sťažovateľ predtým, ako podal sťažnosť na ústavnom súde, nepodal sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi krajského súdu podľa § 62 a násl. zákona o súdech.

Využitie tohto prostriedku nápravy, ktorý je podľa názoru ústavného súdu účastníkovi súdneho konania ľahko dostupný, nevyžaduje ústavný súd ako podmienku prijatia sťažnosti na ďalšie konanie, ak z okolností konkrétneho prípadu vyplýva, že

uvedenú podmienku sťažovateľ nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), najmä ak využitie uvedeného prostriedku nápravy nemožno vzhľadom na okolnosti daného prípadu pokladať za postup umožňujúci dosiahnuť účinnú ochranu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. III. ÚS 132/05, III. ÚS 197/05, III. ÚS 13/06).

Na základe toho potom ústavný súd rozhodol, že sťažnosť je v tejto časti neprípustná a z tohto dôvodu ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol (obdobne napr. III. ÚS 248/08, III. ÚS 277/09).

Odmietnutie sťažnosti nevyučuje, aby sa sťažovateľ opätovne uchádzal o ochranu svojich práv v konaní pred ústavným súdom, a to v prípade, ak by dospel k názoru, že ďalším rozhodnutím všeobecného súdu v danej veci došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé prerokovanie veci, alebo aj v prípade, ak by postup vo veci konajúcich súdov bol v ďalšom období poznačený nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2010